Пише: Џорџ Фридман
четвртак, 20 новембар 2014 12:17

(Стратфор, 11. новембар 2014)

Пре двадесет и пет година маса којом је владала мешавина радости и беса срушила је Берлински зид. Радост је постојала због краја подељености Немачке и завршетка тираније. Постојао је бес насупрот страху у којем су живеле генерације. Један страх се односио на комунистичку репресију. Други страх је била претња од рата који је лебдео над Европом и Немачком од 1945. Један страх је био моралан и идеолошки, док је други био здраворазумски и геополитички. Као и у свим одлучујућим политичким моментима, страх и бес, идеологија и геополитика су заједно били помешани у опијајућој мешавини.

Владавина марксизма

Двадесет и пет година касније ми узимамо здраво за готово морално банкротство совјетског комунизма заједно са његовим геополитичким слабостима. За нас је тешко да се присетимо колико је марксизам био заводљив и колико је застрашујућа била совјетска моћ. За моју генерацију, на бољим универзитетима, марксизам није био егзотична форма оријенталног деспотизма, већ убедљиво објашњење света и начина на који је он функционисао, као и морални императив, коме је запањујући број студената и факултетског особља био обавезан. Велика већина марксиста у ономе што је било знано као нова левица усвојила га је више као моду него као страст. Мали део нове левице, нарочито у Европи, који је био подржаван од стране совјетске обавештајне службе, предузео је директне акције и преузео је ризик убијања, рањавања, киднаповања и дизања ствари у ваздух ради постизања политичких циљева. За ово на крају је требало храбрости; прво је било шупље и цинично. Није било сумње да је шупље и цинично више заслуживало награду.

Пише: Џорџ Фридман
четвртак, 20 новембар 2014 12:17

Пише: Џорџ Фридман
четвртак, 20 новембар 2014 12:17

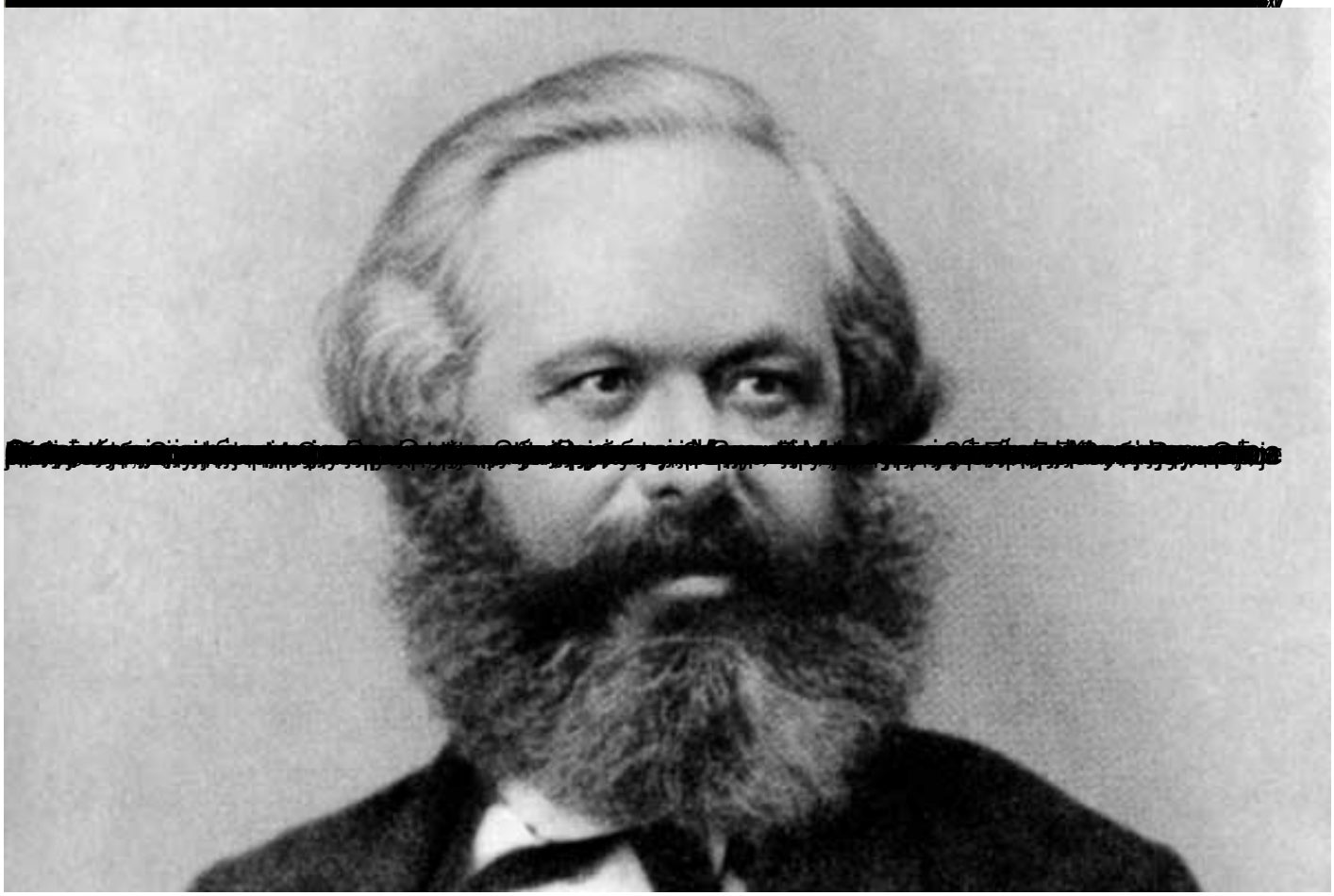

Пише: Џорџ Фридман
четвртак, 20 новембар 2014 12:17